

Het Akkoortje van Floortje

Film Festival Fanaat: Het AFFFF op het IFFR

Floor van Dongen (Sopraan/kunstenaar/fotograaf)

Sinds 15 jaar meld ik mij elk jaar aan om als vrijwilliger aan het werk te gaan bij het International Filmfestival Rotterdam. In de eerste plaats omdat ik dit het allerleukste festival vind in Rotterdam en ik het sinds ik op de kunstacademie zat, elk jaar bezocht heb en ontwikkeld heb zien worden van een klein lokaal festivalletje in het oude Lantaren/Venster aan de Gouvernestraat tot een van de allergrootste filmfestivals in Europa. Ik heb er van alles beleefd, van heel vroeg 's ochtends, de kou trotserend, in de rij staan om felbegeerde kaartjes te scoren voor één of het liefst een heleboel films tot aan het op 2 meter afstand staan van de dochter van 's werelds beroemdste filmmaker/acteur Charlie Chaplin: Geraldine Chaplin.

De allereerste keer dat ik op het IFFR kwam, was de toegang gratis voor mij omdat ik kunstacademie student was, en voor anderen was het spotgoedkoop (1, 2 of 3 gulden per film, dat weet ik niet meer precies) want het werd voldoende gesubsidieerd om gedurende een week in een relatief kleine bioscoop 5000 mensen te ontvangen. Dat was wel een tijd waarin niemand iets gaf om brandveiligheid. Als alle stoelen bezet waren bij een filmvoorstelling, mocht de rest van de bezoekers aan de zijanten of in het middenpad ernaast gewoon allemaal op de grond zitten, of nog wat gezelliger was: bij elkaar op schoot - heb ik ook gedaan :-) hihi. Meteen zit je warm en diep midden in de culturele kringen van Rotterdam, kunstenaars, kunstacademie studenten, filmmakers en -acteurs, fotografen, producenten, schrijvers, journalisten uit de hele wereld en nog veel meer.

Maar dat waren toen - nogmaals - slechts 5000 mensen.

Nu is dat wel anders, het filmfestival wordt gemiddeld door bijna 300.000 mensen uit de hele wereld bezocht. Er gebeurt van alles: uiteraard filmvertoningen, maar daarnaast nog zoveel meer: voorstellingen van veel experimenteel werk van diverse foto- en videokunstenaars, feesten, interviews, prijsuitreikingen, diners, danceparty's, noem maar op. Het programma bestond dit jaar uit 441 films uit 92 landen, waaronder 217 wereldpremières. Daarvan heb ik 25 films gezien, waarvan zo'n 10 premières. Allemaal gratis, dus ik heb 25x € 13,50 verdiend met het vrijwilligerswerk plus gratis lunch of ontbijtbroodjes en drinken. Dus € 337,50 aan films kijken en zo'n 5 euro per dag aan broodjes en drinken. Een kleine 400 euro. Niet gek. Maar je moet het films kijken wel vol zien te houden. Best wel vermoeiend hoor, je valt soms, bij saaie films in zo'n donkere zaal, vrij makkelijk in slaap als je al veel gezien hebt.

De vrijwilligers hebben binnen dit geheel een eigen, maar vooral een erg belangrijke rol, want zonder deze mensen kan het IFFR niet functioneren, onmogelijk. De ticketverkoop, garderobe, zaalwachten, de bouwploeg, de ploeg die de posters dagelijks ophangen en wisselen, de 'Paper Tigers', de Merchandise (verkoop van t-shirts, hoedjes en tassen met het IFFR logo), de Production Runners (spullen halen en brengen van en naar alle bioscoop-locaties), locatiemanagers en bijvoorbeeld vrijwilligers die ervoor moeten zorgen dat alle films stipt op tijd starten. Er zijn mensen die werken achter de info-desks, mensen die de vrijwilligers ook begeleiden en de financiën beheren van de festivalinkomsten. Kortom: een ploeg die dit jaar in totaal bestond uit 600 mensen. Ooit waren dat er op het hoogtepunt van het IFFR in de jaren na 2015 - voordat Corona toesloeg in 2020 - 950 mensen. Door de coronacrisis en bezuinigingen heeft het festival flink moeten uitdunnen, vooral om te kunnen blijven voortbestaan. Maar het gaat goed. Hopelijk kruipen we weer een beetje uit dit tijdelijke dal, hoewel het bezoekersaantal dit jaar weer iets gedaald is, helaas.

Ik werkte dit jaar 8 diensten, deels 4 diensten als Production Runner en 4 bij de Merchandise. Vanaf 8 diensten of meer, krijg je een crewpas waarmee je alle films gratis mag bekijken. Je krijgt ook korting op drankjes en bij de merchandise. Wel hard nodig, want dat is erg duur geworden. Ik heb ook één keer als DJ plaatjes gedraaid op een van de vrijwilligersfeestjes, in RoTown. Dat is gelijk het bruggetje naar de muziek. Ik haal mijn inspiratie met betrekking tot het kiezen van nummers, om te beginnen, uit de filmtitels. Er was een ontzettend leuke film, genaamd 'Life is Life'.

Helaas geen trailer van gevonden, maar er is in elk geval wel iets over te lezen op deze pagina:

<https://iffr.com/nl/iffr/2026/films/life-is-life>

Gelijk dacht ik aan het nummer '**Life is Life**' van de Oostenrijkse band '**Opus**' uit **1985**.

<https://www.youtube.com/watch?v=pATX-IV0Vfk>

Misschien niet meteen de meest smakvolle muziek, maar wel vrolijk en dansbaar en vrij bekend. Het is maar een voorbeeld. Wel brengt dit nummer mij nu naar het fenomeen samen zingen. Ik hoopte, zoals ik elk jaar doe, op een mooie film over dans en ballet zoals ik ooit 'Black Swan' zag die destijds in 2011 op het IFFR in Nederland in première ging.

Black Swan <https://iffr.com/en/iffr/2011/films/black-swan>

Ik geef inmiddels alweer 26 jaar balletles voor beginners en ik run de kleine dansschool Staluse Pera aan de Heemraadssingel. Helaas dus dit jaar geen enkele dansfilm te bekennen. Maar daarentegen trof ik wél maar liefst 2 mooie films aan waarin het zingen in een koor heel fraai, leuk en gevoelig naar voren kwam:

Los Domingos: <https://www.youtube.com/watch?v=lb08o4zcgCs>

Over een jong meisje dat het klooster in wil, tegen de zin van haar ouders. Daar zingt ze ook in het koor van het klooster.

No Hit Wonder: <https://www.youtube.com/watch?v=LFjiczf9yQM>

Over een popzanger die maar één hit weet te scoren maar toch een muzikaal talent is, na een zelfmoord-poging in een inrichting terecht komt en daar een koor mag gaan begeleiden, met succes. Leuk dat ik toch weer op een andere manier aan mijn trekken kwam. En ook leuk om op de website van het stadhuiskoor - waar ik inmiddels bijna 2x 10 jaar (en 10 tussenliggende jaren niet) als sopraan met plezier mag zingen - mijn verhaal te kunnen delen over het IFFR, deze films en het zingen in een koor. Het was zeer zeker weer inspirerend. Het in je eentje solo zingen is ook wel even een dingetje. Je moet zoiets zien te overwinnen. Ik vind dat namelijk doodeng. Daarom zing ik ook in een koor en niet alleen. Maar het is ook reuze spannend en bijzonder. Het beste wat mij in het Stadhuiskoor gelukt is, was met een oud-koorlid van het stadhuiskoor, ook een sopraan.

Het toeval wilde dat ik haar tegenkwam op het IFFR. Van haar weet ik dat zij en haar (inmiddels overleden) man 60 films elk festival ging kijken, werkelijk waar. Elk jaar weer! Ooit had de eerste dirigent, Etienne Weeda, mij gevraagd om een stuk solo te zingen. Ik zei dat ik dat niet durfde. Toen stelde hij voor om dit samen met haar te gaan doen. En dat lukte! Dat ging heel goed. Welk stuk dat ook alweer was, weet ik helaas niet meer. Was nog ergens voor de millenniumwisseling volgens mij.

Het idee om met een zangkoor in een vervallen zwembad te gaan zingen vind ik een prachtig idee. Er zullen vast meer verrassende plekken, locaties en gebouwen zijn waar je prachtig kan zingen. In de Maastunnel bijvoorbeeld. Als je door de fietserstunnel heen gaat, heb je altijd de neiging om eventjes een grote keel op te zetten. Lekker om je frustraties in te kunnen botvieren, maar ook het genieten van het prachtig akoestische en galmende geluid. Misschien een ideeetje..?